

27 mei 2003

NR. 7. (02/20) VORDERING VAN MEDISCH SPECIALIST TOT SCHADEVERGOEDING WEGENS KENNELIJK ONREDELIJKE OPZEGGING VAN ARBEIDSOVEREENKOMST. PROCESKOSTEN.

De vordering van eiser is kennelijk gebaseerd op het bepaalde in artikel 6:681 lid 2, aanhef en onder b, BW. Beoordeeld moet dus worden of de gevolgen van de beëindiging van de arbeidsovereenkomst, mede in aanmerking genomen de voor eiser getroffen voorzieningen en de voor hem bestaande mogelijkheden ander passend werk te vinden, te ernstig zijn in vergelijking met het belang van verweerster bij deze beëindiging.

Eiser heeft zich ziek gemeld en, toen duidelijk was dat eiser niet in zijn functie bij verweerster kon terugkeren, heeft verweerster toestemming heeft gevraagd de arbeidsovereenkomst te mogen opzeggen. Eiser is thans nog steeds arbeidsongeschikt en ontvangt een WAO-uitkering. Hij heeft op grond van het Pensioenreglement PGGM aanspraak op een arbeidsongeschiktheidspensioen en op premievrije voortzetting van zijn pensioenopbouw. Verweerster heeft terecht aangevoerd dat reeds op grond van dit een en ander niet valt in te zien waarom het ontslag van eiser kennelijk onredelijk is. Het ontbreken van een vergoeding maakt het ontslag nog niet kennelijk onredelijk, terwijl eiser ook geen feiten heeft aangevoerd waaruit kan volgen dat de nadelige gevolgen van het ontslag voor hem in de gegeven omstandigheden onevenredig groot zijn.

Nu dit geding zijn oorsprong vindt in een arbeidsconflict waaraan verweerster in zoverre enigermate heeft bijgedragen dat zij niet steeds even adequaat op de door eiser aan de orde gestelde problematiek heeft gereageerd, ziet het Scheidsgerecht reden om helft van de kosten van deze arbitrage voor rekening te brengen van verweerster.

SCHEIDSGERECHT GEZONDHEIDSZORG

Kenmerk: 02/20

Arbitraal vonnis in de zaak van:

A,
wonende te Z
eiser,
gemachtigde: jhr. mr. A.B. van Kinschot

tegen

de **STICHTING B**,
gevestigd te Y
verweerster,
gemachtigde: mr. H.A. Hoving

1. De procesgang

- 1.1 Eiser heeft bij memorie van eis d.d. 16 september 2002 het Scheidsgerecht verzocht verweerster te veroordelen tot uitbetaling aan eiser ter gelegenheid van de beëindiging van het dienstverband van een materiële schadevergoeding, groot € 159.732,= als compensatie voor te derven inkomsten en verminderde pensioenopbouw alsook van een immateriële schadevergoeding, groot € 12.000,= als compensatie voor psychisch leed en gederfde levensvreugde, met veroordeling van verweerster in de kosten van deze procedure, daaronder begrepen het salaris van de gemachtigde van eiser.
- 1.2 Verweerster heeft bij memorie van antwoord d.d. 14 november 2002 het Scheidsgerecht verzocht bij arbitraal vonnis eiser niet ontvankelijk te verklaren in zijn verzoeken althans deze als zijnde ongegrond en/of onbewezen af te wijzen, met veroordeling van eiser in de kosten van deze procedure, waaronder ook begrepen de kosten voor rechtsbijstand.

- 1.3 Bij memorie d.d. 28 januari 2003 heeft eiser gerepliceerd. Bij memorie d.d. 24 maart 2003 heeft verweerster gedupliceerd. Eiser heeft nog nadere producties toegezonden, voorafgaand aan de mondelinge behandeling.
- 1.4 De mondelinge behandeling heeft plaatsgevonden te Utrecht op 27 mei 2003. Eiser is verschenen met zijn gemachtigde. Verweerster werd vertegenwoordigd door de heren dr. C, hoofd afdeling nucleaire geneeskunde van verweerster, dr. D, secretaris van de Vereniging Medische Staf van verweerster, en E, senior P&O-adviseur, bijgestaan door haar gemachtigde en diens kantoorgenote mw. mr. A.M. Breedveld. Voorts waren aanwezig aan de zijde van eiser zijn ouders, de heer drs. F en mevrouw drs. G, en de heer drs. H, oud-voorzitter van de NVNG.
- De gemachtigden hebben vragen van de zijde van het Scheidsrecht beantwoord en vervolgens de wederzijdse standpunten toegelicht aan de hand van pleitnota's. Deze pleitnota's zijn overgelegd.

2. De samenvatting van het geschil

- 2.1 Eiser is met ingang van 1 maart 1996 in dienst getreden van de rechtsvoorganger van verweerster op basis van een fulltime arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd in de functie van nucleair geneeskundige. Op 27 oktober 1999 heeft eiser zich ziek gemeld. Bij beschikking van 27 juni 2002 van het bestuur van het Centrum voor Werk en Inkomen heeft verweerster toestemming verkregen de arbeidsovereenkomst met eiser op te zeggen met inachtneming van de geldende opzegtermijn. Op 26 juli 2002 heeft verweerster de arbeidsovereenkomst tussen partijen opgezegd tegen 31 december 2002.
- 2.2 Op 1 september 1998 zijn het ziekenhuis en het verpleeghuis I, het J Ziekenhuis en de Apotheken K ziekenhuizen gefuseerd tot de B-klinieken. Eiser verrichtte zijn werkzaamheden steeds in de locatie I. Hoofd van (de afdeling) nucleaire geneeskunde is sinds 1980 dr. C (chemicus/fysicus). In de locatie J zijn twee nucleair geneeskundigen parttime werkzaam. Sinds 1 januari 2003 vormen de twee afdelingen nucleaire geneeskunde een afdeling onder leiding van dr. C op twee locaties.
- 2.3 Eiser baseert zijn vordering op artikel 7:681 BW, kennelijk onredelijke opzegging. Eiser acht de opzegging van de arbeidsovereenkomst door verweerster kennelijk onredelijk daar zij niet bereid is een passende schadevergoeding toe te kennen aan eiser. Eiser stelt dat een vergoeding op zijn plaats is daar zijn ziekte, een burn-out, het gevolg is van een langdurige overbelasting, alsmede van de wijze waarop de Raad van Bestuur van verweerster is omgegaan met deze werkbelasting van eiser. Eiser stelt dat zijn ziekte tevens het gevolg is van een medio 1999 ontstaan geschil inzake de bevoegdheid van dr. C om de medische taken van eiser waar te nemen tijdens diens afwezigheid. Deze waarneming is volgens eiser strijdig met de wet BIG, welke per 1 december 1997 is ingevoerd. Verder wijt eiser de burn-out aan de (gebrekkige) samenwerking tussen eiser en zijn collegae-specialisten op beide locaties en met name de rol van de Raad van Bestuur van verweerster in de gehele situatie rond eiser. Eiser verwijst ter onderbouwing van zijn stellingen onder meer naar een visitatierapport, opgemaakt door de visitatiecommissie van de NVNG van 6 mei 1997, een brief van de oncologiecommissie van 9 augustus 1999 aan de Raad van Bestuur, een brief van drs. H van 30 september 1999 aan eiser, een brief van zijn advocaat van 25 oktober 1999 en een verslag van een extern psycholoog d.d. 15 maart 2000.
- 2.4 Verweerster betwist dat de opzegging van de arbeidsovereenkomst kennelijk onredelijk is. Verweerster stelt dat er geen sprake was van een onevenredig hoge werkbelasting van eiser. De door de NVNG gehanteerde norm hiervoor wordt door eiser onjuist geïnterpreteerd. Voor zover de werkdruk als te hoog door eiser werd ervaren, heeft eiser de oorzaken daarvan aan zichzelf te wijten. Met betrekking tot de bevoegdheidskwestie merkt verweerster op dat niet vast is komen te staan dat dr. C niet geautoriseerd kon worden om voor eiser waar te nemen tijdens diens afwezigheid. Verweerster wijst er op dat dr. C reeds sinds jaar en dag waarneemt voor de nucleair geneeskundige op de locatie I. Een compromis omtrent de autorisatie van dr. C lag overigens binnen handbereik. In elk geval meent verweerster dat eiser ten onrechte deze kwestie (zeker zo vlak voor de realisering van een samenwerking tussen de afdelingen nucleair geneeskunde van beide locaties) tot een onoverbrugbaar probleem heeft gemaakt. Voor zover er sprake was van een moeizame samenwerking tussen eiser en andere medisch specialisten van beide locaties, is dit naar de mening van verweerster geheel te wijten aan gedragingen van eiser. De Raad van Bestuur heeft daar waar mogelijk bemiddeld, onder meer door inschakeling van het medisch

stafbestuur, bemiddeling van Zorgconsult, gesprekken met eiser zelf en overleg tussen juristen namens beide partijen. Verder voert verweerster aan dat niet is komen vast te staan dat de burn-out van eiser (uitsluitend) het gevolg is van werkgerelateerde klachten. Tot slot betwist verweerster de door eiser gestelde (financieel) nadelige gevolgen van de opzegging.

3. De bevoegdheid van het Scheidsgerecht

De bevoegdheid van het Scheidsgerecht om in dit geschil bij arbitraal vonnis te beslissen vloeit voort uit het bepaalde in artikel 9 van de arbeidsovereenkomst en het arbitragereglement van het Scheidsgerecht en wordt door partijen erkend.

4. De beoordeling van het geschil

- 4.1 De vordering van eiser is kennelijk gebaseerd op het bepaalde in artikel 6:681 lid 2, aanhef en onder b, BW. Beoordeeld moet dus worden of de gevolgen van de beëindiging van de arbeidsovereenkomst, mede in aanmerking genomen de voor eiser getroffen voorzieningen en de voor hem bestaande mogelijkheden ander passend werk te vinden, te ernstig zijn in vergelijking met het belang van verweerster bij deze beëindiging.
- 4.2 In dit verband is van belang dat eiser zich op 27 oktober 1999 heeft ziek gemeld en dat verweerster op 6 juni 2002, toen duidelijk was dat eiser niet in zijn functie bij haar kon terugkeren, toestemming heeft gevraagd de arbeidsovereenkomst te mogen opzeggen tegen 31 december 2002. Eiser is thans nog steeds arbeidsongeschikt en ontvangt een WAO-uitkering. Hij heeft op grond van het Pensioenreglement PGGM aanspraak op een arbeidsongeschiktheidspensioen en op premievrije voortzetting van zijn pensioenopbouw. Verweerster heeft terecht aangevoerd dat reeds op grond van dit een en ander niet valt in te zien waarom het ontslag van eiser kennelijk onredelijk is. Het ontbreken van een vergoeding maakt het ontslag nog niet kennelijk onredelijk, terwijl eiser ook geen feiten heeft aangevoerd waaruit kan volgen dat de nadelige gevolgen van het ontslag voor hem in de gegeven omstandigheden onevenredig groot zijn.
- 4.3 Van de beide door eiser aangevoerde gronden waarop hij zijn vordering heeft gebaseerd, is in dit geding ook niet komen vast te staan dat zij de conclusie dat het ontslag kennelijk onredelijk is gegeven, kunnen rechtvaardigen.
- 4.4 In de eerste plaats heeft eiser onvoldoende gesteld om te kunnen aannemen dat zijn arbeidsongeschiktheid is veroorzaakt door overbelasting. Wat de aard van zijn arbeidsongeschiktheid betreft valt niet zonder meer aan te nemen dat deze een gevolg is van overbelasting op zijn werk. Hoewel het Scheidsgerecht de stelling van eiser dat hij zich overbelast heeft gevoeld niet als onjuist van de hand wil wijzen, blijkt uit de door beide partijen overgelegde gegevens niet dat ook in objectieve zin van overbelasting sprake is geweest. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat eiser geen management-taken had te vervullen en dat hij zijn werkbelasting als nucleair geneeskundige, die geen patiënten behandelt, in belangrijke mate zelf kon beïnvloeden.
- 4.5 In de tweede plaats kan niet worden aanvaard dat het tussen eiser en verweerster ontstane conflict over de autorisatieverklaring betreffende dr. C alleen voor rekening dient te komen van verweerster. Aannemelijk is dat over de vraag of deze verklaring wel geheel in overeenstemming was met de op 1 december 1997 in werking getreden wet BIG twijfel kon bestaan en dat verweerster in zoverre de bezwaren van eiser niet steeds voldoende serieus heeft genomen. Eiser had echter deze verklaring zelf opgesteld en hij had gedurende enkele jaren aanvaard dat op basis van deze verklaring werd gewerkt en waargenomen. Dr. C was weliswaar geen nucleair geneeskundige, doch hij had inmiddels een langdurige ervaring opgebouwd en er was geen reden om aan de bestaande werkverdeling onmiddellijk een einde te maken. Door dat wel te doen heeft eiser op zijn afdeling een gespannen situatie doen ontstaan en heeft hij de samenwerking met anderen onder druk gezet. Aan eiser kan worden toegegeven dat door verweerster niet erg adequaat op deze situatie is gereageerd. Dat kan echter niet afdoen aan het feit dat eiser deze situatie nodeloos in het leven heeft geroepen.
- 4.6 Het vorenstaande leidt tot de conclusie dat de vorderingen van eiser moeten worden afgewezen. Nu dit geding zijn oorsprong vindt in een arbeidsconflict waaraan verweerster in zoverre enigermate heeft

bijgedragen dat zij niet steeds even adequaat op de door eiser aan de orde gestelde problematiek heeft gereageerd, ziet het Scheidsgerecht reden om helft van de kosten van deze arbitrage voor rekening te brengen van verweester, terwijl voor het overige beide partijen de eigen kosten dienen te dragen.

5. De beslissing

Het Scheidsgerecht wijst het volgende arbitrale vonnis:

- 5.1 De vorderingen van eiser worden afgewezen.
- 5.2 De kosten van het Scheidsgerecht, vastgesteld op een bedrag van € 4.978,39, komen voor rekening van beide partijen, ieder voor de helft en zullen worden verrekend met het door eiser betaalde voorschot, zodat verweester aan eiser moet voldoen een bedrag van € 2.489,20.
- 5.3 Voor het overige draagt ieder der partijen haar eigen kosten.

Aldus gewezen te Utrecht op 27 mei 2003 door mr. A. Hammerstein, voorzitter, C.J.A. Nuver en mr. T. van den Akker, leden, met bijstand van mr. A.T.B. de Vries, griffier.